

Ajalauraja

Udusse mattunud püüeti tervitavate kuuskeede vahel looklev osaliselt nohtu kavanud metra-rada häihtus aeg-ajalt justkui õhku. Karpas küssitas silmi, et teed mitte silmist kaotada, ent õõ lähenedes muutus maailm halastamatult küreiti pimedaks. Trekerkis kürus pois inimene, kellele polnud pähe tulnud metra mõnda teevita püüti janna, kuid südames tundis ta kriipeldavat kahetsust, sest oli ju ise koduteel telefoni näppudes raja õige otsa käest lasknud. „Kõik teed viivad lõpuks kurkile,“ lohutas ta end ja rühkis edasi. Oli hilissügis, õhk oli karge ning jääne tuul kriipis jahedaid põrki. Metra all oli haudvaikne, selles ängitavas helituses kostusid vaid Karpasi vaiksed külmunud maal krundisevad sammud ja õhkõrn puudekohin. Piisut ärewalt vaatas noormees oma nutitelefoni. Jõudmata näha, mis kell on, läks ekraan mustaks, justkui öeldes: „Saa nüüd ise hakkama!“

Ohates kõmpis pois rihitult edasi. Peagi hakkas tihedalt kasvavate puude vahelt paistma rohkem valgust. Laskmata end häirida aeg-ajalt nägu rüüavatest raagus võsokrestest, pressis Karpas end viimaste puude vahelt läbi. Tema ees laius nüüd koltunud künklik välu, mida ümbritses sinetav puuderahu. Paistis, et tegu on mahajäetud külaga - paljude taredede katused olid

